

שחזור זה יפה!

ויק עט ובשניה פיסת נייר מקוממת. הוא היה מנותק לגמרי מסביבתו. ניגשתי, בשקט, מאחוריו והצטתי מעבר לכתפו, על פיסת הנייר הקטנה. לא האמנתי למראה עיניי. האיש פשוט ישב וכתב. אחרי כל התיאורים הדרגתיים מאטיים והמפורטים בעיתונים, בהם נכתב שוב ושוב בצורות שונות ומשוררות, שאנשים אלה הם פשוט בורים, הנה ישב לו אחד מהם ורשם לעצמו רשימות. עיניו היו עצובות כשהרים אותו לעברי וקרא לי מה כתב. מילים ראשונות בעברית: שלום, אוטו, תודה. אחרי כך היו כתובים בשורה, באותיות מוזרות הנכתבות משמאל לימין, שמות ארבעת ילדיה של גאולה, הסומכת שלו.

השם והכתובת
על פתק צהוב
אמרתי לאחת הסומכות שהיו במקום שהם כן יודעים לקרוא

הבית החדש. אחרי כך רצה הביתה להכין ארוחת צהריים לארבעת ילדיה, ובערב חזרה שוב למרכז הקליטה: "הם כל כך נחמדים!" אמרה שוב וחייכה כלפי האתיופים. כשהיא מעבירה ליטוף של ארנות על ראשו של אחד מהם.
"הם באו מעולם אחר לגמרי", המי שיכה, כשהיא כמו מצטטת את כל דיבריה ההבל שנכתבו בעיתונים. "הם פרימיטיביים וצריך ללמד אותם הכל מהתחלה". היא שאלה את הילדים לשמותיהם ורשמה אותם על פתק, כדי שלא תשכח את השמות המוזרים והי חרשים לאוזנה.
ממול, על ספסל כתום אזור, מרחק כמה מטרים מגאולה ומן הילדים, ישב איש מבוגר, גבוה ונאה. הוא נעל נעליי התעמלות לבנות, גרביים צחורות, טרנינג אפור והיה עטוף גם הוא בדובון כחול. הוא חבש את כובעי הרובון לראשו. כאילו כדי להסתתר מהסביבה. גופו היה רכון קדימה, בידו האחת החי

"שפת האבן" כך כינתה אחת הסומכות את השפה האמריקאית, כשראתה שהעולים יודעים לקרוא וכתוב. בתמונה, מלמדת הסומכת גאולה שני ילדים מילים ראשונות.

בלי שפה ילד אתיופי (מימין) שבא לארץ לפני כמה ימים בלבד, משחק כדור עם ילד ישראלי ותיק. הילדים היהודיים לא נזקקו לשום שפה. הם הבינו מהר מאוד אלה את אלה.

הכל התייחסו אליהם כאל צעצועים ובעיני ה"סומכות" הם "פרימיטיביים" וגם "חמודים"

היא סיפרה שהם אינם יודעים כלום, אינם מבינים איך להשתמש בכירת הגאו ובכית השימוש. היא אמרה שעמדה יום שלם ולימדה אותם מה לעשות בבית. בידה היתה חבילה של נייר טואלט. "לימדתי אותם לקנח את האף בנייר", אמרה בגאווה. "קודם הם

כדיוק ידעו מה לעשות וכיצד להתנהג בארץ המשונה, אליה הגיעו לפני ימים מעטים כדרך לאידרך.

הם כל כך נחמדים

א אולה, שקיבלה על עצמה להיות סומכת לשתי מישפחות אתיופיות, ישבה על ספסל כתום, כש לפניה שלוש שקיות ניילון גדולות מלאות בבגדים שאספה למענם. לידה ישבו, בצפיפות, ארבעה ילדים בגילים שונים (5 עד 14). לכל אחד מהם היתה מכונית צעצוע קיד. גם הם חיכו כדי להיכנס לרופא.
גאולה, שאינה דוברת אמהאריית, ישבה והסתכלה בבני-טיפוחיה. היא לא ידעה מה לומר ואיך לומר, לכן רק חייכה אל העיניים הגדולות והמתעניינות של הילדים, שלא פסקו מלהביט בה. מפעם לפעם ליטפה ראש מתולתל ואמרה: "איזה מתוקים."
גאולה הסבירה לי על האתיופים.

לד ג'ינג'י, בעל אף קטן ומנומש, לבוש בג'ינס משופשף ובסוודר כחול, נשען על מכונית חונה והביט דרך זוג מישקפיים עבות, משתאה. הוא הסתכל בקבוצת הילדים האתיופיים שחומייהעור, ששיחקו בצעצועי פלסטיק ובכדור ישן על הרשא הירוק. הוא הסתכל בהם שוב ושוב נדהם. לבסוף אמר, ספק לעצמו ספק לסביבה: "במשך הזמן הם יהפכו גם ללבנים".
המידרבה הצרה ליד המירפאה במרכז הקליטה במבשרת-ציון המתה אדם. קבוצה גדולה של עולים, שהגיעו ערב קודם למרכז הקליטה, עמדה וחיכתה בשמש חורפית של ארץ-יש ראל, כרי להיכנס לרופא לכריקה יסודית. ילדים ומבוגרים, עטופים כור לם כמעילי רובון חמים כחולים, מתחת לדובונים לבשו טרנינגים חרשים ונע" לו נעליהתעמלות משובחות.
המבוגרים ישבו בשקט. בצניעות, כשמבטם מושפל למטה. מעת לעת הרימו עיניים גדולות ושחורות ובהנו בסקרנות את הסביבה החדשה ואת המהומה שברחוב. הם היו נבוכים, לא

היו מנקים את האף בכגד שלבשו וזה היה נורא."
מאוחר יותר, כשאחד הילדים שב חסותה העז למחות את אפו אל המיד רכה, התקוממה גאולה, קמה לקראתו ואמרה בכעס: "אסור! לא" ונתנה לילד קצת נייר טואלט ורוד.
גאולה דיברה עליהם באהבה, כמו שמדברים על חיית-שעשועים קטנה ונחמדה. היא סיפרה שיום קודם, כאשר הגיעו למרכז הקליטה, קיבלה אותם בבוקר, היתה איתם עד הצהריים, כש היא משתדלת ללמד אותם את אורחות